

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Λαγκαρντέρ είχε ώστόσο αγρυπνή την προσοχή του σε κάθε στιγμή, γιατί φοβόταν μήπως θρή παγίδες στημένες στο δρόμο του.

Μά ως το Ντάξ δεν του συνέθε τίποτε...

Τι συνέβαινε τάχα;... Μήπως ο Γκονζάγκας νόμιζε πως είχε σωθή, αφού ύστερα από δυό μέρες θάφτανε στην Ίσπανία; Έκει, έχοντας την υποστήριξη του πρωθυπουργού Άλμπερνόν, δεν θα φοβόταν πια τίποτε, ενώ ο αντίπαλός του έπρεπε να φοβάται τα πάντα.

Άγνοοσε τι είχε συμβη στη Σάρτη και δεν ήξερε αν ο Λαγκαρντέρ είχε συλληφθή ως δραπέτης μελλοθάνατος κ' είχε σταλή πάλι στο Παρίσι. Αυτό το θεωρούσε πολύ πιθανόν, γιατί δεν τον είχε ξαναδθ από τότε... Παρ' όλ' αυτά όμως δεν είχε λιγοστέψει καθόλου την ταχύτητα της φυγής του.

Η Αύγη κι' η ντόνα Κρούζ ένοιωσαν την θλίψη τους να μεγαλώνη όσο άπομακρύνονταν από το Παρίσι. Μά, παρ' όλες τις κακουχίες του ταξιδιού, δεν αισθανόντουσαν καμμία κόραση... Όταν η καρδιά είνε ματωμένη, δεν νοιώθει κούραση στο κορμί της.

Η ντόνα Κρούζ ήθελε να μείνη δυνατή προς χάριν της φίλης της και για τόν ίδιο τόν έαυτό της. Κύτταξε διαρκώς έξω απ' τ' άμάει, για να μη χέλητη τη θλίψη της Αύγης. Μά όλες η προσπάθειες της πήγαιναν χαμένες, γιατί ένοιωθε σιγά-σιγά να διαλύεται η μεγάλη έμπιστοσύνη που την έμψωνε. Ο ήλιος, στον όποιο είχε ίσχυριστή πως διάσασε το θάνατο του Γκονζάγκα, ανέτelle καθε πρωί λαμπρός, φωτίζοντας πάντα συγχρόνως τά δάκρυα και τούς λυγμούς, τις άσπετες και τις άτέλειες τών ανθρώπων και καμμία σιλουέττα δεν άνορθωναν άναμεσα απ' το δίσκο του και την άπελιπσία τους.

Η Αύγη είχε πάψει πια να θρηνάει. Για ποió λόγο να χύνη δάκρυα. Είχε θυσιάζη σε μιά θραεία συντριβή, απ' την όποια δεν μπορούσε να την τραθήει η φίλη της κ' είχε άπορασίσει μέσα της να πάψη πια να ζή την ήμερα που θα πενοούσαν τά σύνορα της Ίσπανίας, χωρίς ο Λαγκαρντέρ να δώση κανένα σημεió παρουσίας.

—Φτωχή αδελφούλα, της έλεγε η ντόνα Κρούζ, η θλίψη σου με συντρίθει. Άν σ' έβλεπα πιο θαρραλέα, θα είχα περισσότερες δυνάμεις κ' η ίδια.

—Έκείνος δεν ήρθε, της άπαντοίσε θλιβερά η Αύγη, εκείνος δεν θάρθη!... Ήταν πολύ κοντά μας τις άλλες... Κι' όμως δεν ύπόρεσε να μάς συναντήση... Ξέρεις τί θα πη αυτό;... Θή πη πως πέθανε!

—Μη λές τέτοια πράγματα, άγαπημένη μου... Ένώ είμαι βέβαιη για το αντίθετο! της έλεγε η ντόνα Κρούζ. Ο Λαγκαρντέο ζή! Θάρθη!... Και δεν θάρθη μόνος!... Θα έξη μαζί του κι' αυτόν που περιμένο κ' έγώ νιά να με σώση!

—Τό μασκήσιο ντέ Σαθεονύ;

—Ναι, τό Σαθερνύ που πληνώθηκε καθώς μας ύπερασπίζόταν στο κοιμητήριο του Σαιν-Μαγκλουάρ. Φατάζομαι μάστια πως η πλνή του ένινε άφορητή και καθυστερήσουν κι' άτι δεν θ' άρνηθούν να παρουσιαστούν...

—Ο Θεός νά σ' άκούση!... Έγώ δεν έχω πια καμμία έλπίδα...

—Έγε έμπιστοσύνη στο Λαγκαρντέρ! Προς χάριν σου ο Λαγκαρντέρ είνε ικανός και τά θουά ν' άναπογορησή άκόμα! Οσο δεν έβουε περάσει τά Πυρηναία, έλπίζω να ξαναδθώμε το Παρίσι πε λίγο... Μά κι' αν τά περάσουμε, τότε θ' αναλάδω έγώ πιά ένεργητικό ρόλο... Θα φροντίσω να σωθούμε μόνες μας!

Αυτή η συμμιλία γινόταν πε λίνη άπύπτασι απ' τη Μπαγιόν. Όταν έβασσαν εκεί, πήσαν όλοι κατ' εθείσαν στο πανδοχείο «Η Καλή Ξενοδόνισσα» που ήταν το καλύτερο της πόλεως. Ο Γκονζάγκας κι' ο Πευρόλ το

ήξεραν καλά, γιατί είχαν καταλούσει σ' αυτό κατά την έπιστροφή τους απ' την Ίσπανία, όπου είχαν πάει με το σκοπό ν' άπαγάγουν την Αύγη, χωρίς όμως και να το πετύχουν. Σήμερα όμως την είχαν μαζί τους, η κόρη του Νεβέρ ήταν λεία τους.

Έβρισκε καιείς σ' αυτό το πανδοχείο Γάλλους καθώς και Βάσκους και Ίσπανούς. Όλοι αύτοί μαζεύνονταν στην κοινή σάλλα που προωρίζον για τούς ανθρώπους της κατωέρας τάξεως; ναύτες, λοθρεμπόρους, στρατιώτες και γαρικούς.

Μά ύπηρεχε και μιά άλλη αίθουσα και διαμερίσματα χωριστά για τούς ευγενείς ταξειδιώτες που πληρώναν άκριβά τό φαί τους και τό κρεβάτι τους, και τις...γλυκές ματιές της ώραιας ξενοδόχισσας. Γιατί αυτή είχε δώσει τό όνομα της στο πανδοχείο η μάλλον τού τό είχαν δώσει όλοι εκείνοι που θάύμαζαν τά θέληγτρα της ώραιάς ιδιοκτητριάς του.

Η ξενοδόχισσα όνομαζόταν Ζασέντα η Βασκέζα, ήταν μόλις είκοσιόχτώ χρόνων κι' άποτελούσε ένα από τά ώραιότερα δείγματα της περήφανης φύλης τών Βάσκων. Πήγαιναν για να τη δούλ από το Πά και τ' Άντσι, από τό Μπουρκας και την Αμπελουά. Οί γαϊδουρόλατες της Νεβάρρας τραγουδούσαν τ' όνομά της άπάνω στα θουά και πολλοί μεγιστάνες της Καστίλλιας έσπρωγαν τ' άλογά τους ως τη Μπαγιόν για να την κάνουνε ν' άκούση τό θόρυθο τών χρυσών τους σπρωονιών.

Κανένας όμως δεν θα μπορούσε να καυχήθη, ότι γνάρισε τη γλώσσα τών χειλιών της κι' ότι ξεκούμπωσε τό κοράσι της.

Ποτέ κανείς δεν είχε δθ τό εύζυγό της κι' όμως η φύμη έλεγε πως είχε δεσμούς μ' έναν άντρα. Ο άντρας αυτός ήταν σύζυγος η έραστής;... Κανένας δεν τό ήξερε άκριβώς. Μά κάθε βδομάδα, την ίδια πάντοτε μέρα, άφιγε τό πανδοχείο ύπό την έπιτηρησία ενός ανθρώπου πουλέγε πως είνε αδελφός της και, μ' ένα έγχειρίδιο στη ζώνη της, διευθυνόταν προς τις κοιλάδες της χώρας τών Βάσκων.

Δυό φορές μερικοί άδιάκριτοι είχαν προσπαθήσει για την παρακολούθησόν, μά, και τις δυό φορές, οι ταλημφοί αύτοι είχαν θρηθή κατάκοιτο στους θράχους, με μιά ματωμένη πληγή ανάμεσα στους δυό ώμους.

Την άλλη μέρα, ξανάβρισκαν τη Ζασέντα στη θέσι της από τό χάραμα, πιο χαριτωμένη και πιο γοητευτική από κάθε άλλη φορά.

Καθώς δέ είχε μεγαλώσει σ' αυτό τό πανδοχείο και καθώς οί κάκοι της Μπαγιόν είχαν δθ να γεννιέται και ν' άνθίζει η ώμορφιά της, καθώς άκόμα δεν είχε κάνει κακό σε κανένα, εκτός από εκείνους που θέλησαν να μάθουν τά μυστικά της, ζούσε θεωρούμενη απ' όλους ως τίμια και γενναία γυναίκα.

V

ΖΑΣΕΝΤΑ Η ΒΑΣΚΕΖΑ

Στό πανδοχείο λοιπόν αυτής της γυναίκας κατέλυσε ο Γκονζάγκας, οί φίλοι του η μάλλον οί συνένογοί του κ' η δυό αϊγάλατες του.

Η Αύγη κι' η ντόνα Κρούζ ώδηγήθηκαν σ' ένα πολú καθαρό δωμάτιο του πρώτου πατώματος. Άπό τό παράθυρό του, φαίνονταν η θάλασσα κ' η άνταγεία τών κυμάτων κάτω απ' τό γλαυό φως του φεγγαριού.

Στάθηκαν μιά στιγμή εκεί, πλάι-πλάι, χωρίς να λένε τίποτε, άκούοντας τόν παλαστή τών κυμάτων. Έσταν άμυδρά ως αυτές οί λιγοστά θόρυθοι της κοιμισμένης πόλεως κι' η φωνές που άκούγόντουσαν από την κοινή σάλλα.

Κάτω, ο Πευρόλ κουβέντιαζε ιδιαίτερος με την ξενοδόνα συνιστώντας της να ποσέχη τις δυό νέες, για τις όποιες είνε πλάσι μιά δόλοκληρη ιστορία, που έννοείται δεν είνε καμμία γνήσι με την αλήθεια.

Έντωματός, ο Γκονζάγκας κ' οί φίλοι του είχαν καθήσει στο τραπέζι και φώναζαν: —Κρασί!... Πιάτα! Ποú είνε η ύπρετριες;

Η ντόνα Κρούζ κύτταξε διαρκώς έξω από τ' άμάει

—“Η ύπηρέτριες; Έκανε η Ξενοδόχα. Δέν έχουμε εδώ τέτοιο πράγμα. Θά σάς σερβίρω εγώ μόνη μου... Θά μού επιτρέψετε όμως ν' ασχοληθώ προηγουμένως με τίς δύο νέες που βρίσκονται επάνω. “Ετσι γίνεται στη Μπαγιόνι και, μού φαίνεται, παντού.”

Μιά ματιά του Πεϋρόλ επιδοκίμασε τά λεγόμενά της... “Η Ζασέντα γύρισε τότε τή ράχη της στους Ξένους, ανέθηκε τή σκάλα και μπήκε στο δωμάτιο, όπου βρίσκόντουσαν ή δυο νέες.

“Η Αλύη κ' ή ντόνα Κρούζ στεκόντουσαν πάντα μπροστά στο παράθυρο.

Μόλια ή Ζασέντα αντίκρουσε τώ άγγελικό πρόσωπο τής κόρης τού Νεβέρ, δίνοντά τώ όποιο μιά τόσο θαθείά μελαγχολία ήταν άπουσιόμενη, ένοιωσε έναν άπέραντο οίκο να τήν πλημμυρίζει... Κι' άμέσως κατάλαβε ότι ή Πεϋρόλ ήταν ένας πανούργος κι' ότι κάποιο μυτήριο, ίσως ένα δράμα, κρυβόταν πίσω άπ' τήν παρουσία κάτω άπ' τήν στέγη της τών δυο αυτών κοριτσιών, άπ' τά όποια τώ ένα φορούσε υφικό φόρεμα και τά όποια συνόδευαν τόσο καθάλαρήςδες, έγοντας άσφαλώς μεγάλο συμπέρον να μη τ' αφήσουν τά φύγουν.

“Η Ζασέντα λοιπόν, ή όποια είχε τοποθετήσει τόσο ψηλά τήν τιμή της και τήν υπόληψή της, όστε κανένας δέν τολμούσε να τή θίξη χωρίς τώ φόβο παραδειγματικής τιμωρίας, άποφάσισε χωρίς διατάγμα να ταχθί, όχι με τώ μέρος τών άνδρων πού ήσαν παντοδύναμοι κ' ίσως άνανδροι, μά με τώ μέρος τών δυο αυτών πλασματών πού ή δούλη τους ήταν όλοφανερη.

Μά ή αιχμάλωτες ούτε όπωσάκιόντουσαν καν πώς είχαν άρνη ο' αυτή με άδιο σύμμαχο τόσο πολύτιμη.

—Φάτε, δεσποινίδες, τούς είπε ή Ζασέντα, άφοι τίς σερβίρισε. Θά ξαναγυρίσω σε μιά στιγμή... Προπάντων μήν κοιμηθίτε πριν καταρθώσω να κουβεντιάσω μαζί σας.

“Η ντόνα Κρούζ τήν κούταζε στά μάτια, με τήν όψοφία ότι τούς έζητηνε κάποια παγίδα. “Η Ζασέντα άντελήφθη τώ θέλωμα της και είδε τήν δυσπιστία πού ήταν ζωγραφισμένη σ' αυτό.

—Μήν άμφοβάλλετε για μένα, είπε. Στόν τόπο μας εδώ, οι άνθρωποι είνε τίμοι.

Και, κάνοντας μεταβολή, θγάνκε έξω, για τή φώναζαν κάτω.

Οι φίλοι του Γκονζάνγκα ήθελαν να φάνε και να πιούνε και να θαυμάσουν τώ άρωσίο πρόσωπό της.

—Τί θέλετε να σερβίρω τίς έξοχότητές σας; οότις ή Ζασέντα δταν κατέθηκε κάτω. “Εγω Ζαμπούς τού τόπου, πσιανούς τής “Αρσωνίας οσιανώνους με σάλτσα τομάτα, αυγά ψητά, σολωμούς τού “Εθρου, κυνηγι παλιί και θά μπορούσα να σάς ετοιμάσω και τώ περιήμο φαγητό τού τόπου, τώ κ α σ π ά σ ο. πού κανείς δέν τώ φτειάχνει όπως εγώ.

—Φέρε μας λοιπόν άπ' όλα και τώ γ κ α σ π ά σ ο! άπάντησαν οι φίλοι τού Γκονζάνγκα.

—Και για κρασιά, τί έπιθυμείτε; ρώτησε πάλι ή Ζασέντα. “Εγω Τσακόλι τού “Αθάλα, έγω Τσιονιένη και “Αλικάντας.

—Φέρε μας κι' άπ' τά τρία, άπάντησε ή Γκονζάνγκα, και κάνε νοήματα. Ο κύριοι εδώ πεινάει και θιψάνε άκούμα περισσότερο...

“Επειτ' άπό ένα τέταρτο τής ώρας, τώ τραπέζι ήταν στρωμένο και τά φαγητά διαδεχόντουσαν τώ ένα τώ άλλο. “Ο θόρυθος τών πηρουριών και τών ποτηριών είχε άντικαταστήσει τά γέλια και τίς φωνές.

“Η Ζασέντα παρουσιάζοτανε κάθε τόσο, φέρνοντας κι' άπό ένα καινούργιο φαγητό. Οι φίλοι τού Γκονζάνγκα, πού άρχιζαν να κάνουν κέφι, γοητευμένοι άπό τήν όμορφιά της, τήν φώναζαν κοντά τους, μά εκείνη δέν τους έδινε καμιά προσοχή και ξαναγύριζε στό θάθη τής κουζίνας της.

...Δυό ώρες είχαν περάσει άπό τή στιγμή πού ή Γκονζάνγκα κ' ή άκολουθία τους είχαν φτάσει στο πανδοχείο του. Κάτω στην κοινή αίθουσα, τά τραπέζια ήταν άδειάνα. Δέν έμειναν πειά παρά μερικoi “Ισπανoi λαθρέμποροι, άπορροφημένοι σε μιά παρτίζα ζαριών.

“Εξαφνα, ή Πεϋρόλ έκανε τήν εμφάνισή τώ στην αίθουσα αυτή και πήνε και στάθηκε πίσω άπ' τούς παίκτας, οι όποιοι δέν φάνηκαν να τώ δίνουν καμιά προσοχή.

Τότε ή Πεϋρόλ έβαλε μιά γούφτα χρυσά νομίσματα και, ριχνοντας άπάνω στο τραπέζι, είπνε:

—Με θέλετε κ' έμένα στο παινιδι σας;

Οι λαθρέμποροι, θλέποντας όλ' αυτά τά χρυσά νομίσματα, τών δέχταν με προθυμία.

—Κρασί. Ξενοδόγα! φώναζε τότε ή Πεϋρόλ. Κι' άπό τώ καλύτερο πού έχετε στα ύποδειά σου... Σ' όποιον άρέσει τώ παινιδι, άρέσει και τώ κρασί... Δέν είνε αυτής τής γνώμης, κύριοι μου;

“Η Ζασέντα ήταν έξυπνη γυναίκα. Κατάλαβε ότι τώ παινιδι ήταν μιά πρόσφασι κι' ότι ή Πεϋρόλ είχε στο μυαλό τώ κάποιο άλλο σκοπό... “Αν είχε πλησιάσει αυτους τούς άνθρώπους, δέν

τώ έκανε αυτό για τήν άπλη εύχαρίστησι τής συντροφιάς τους. Τους σερβίρισε λοιπόν κρασί και ξαναγύρισε στην κουζίνα της. Μά είχε τ' αυτία τής τετωνόμενα. Στόν τόχο της κουζίνας υπίρχε ένας μικρός φεγγίτης, τού όποίου ή Πεϋρόλ δέν όπωσάκιόταν ή υπαρέ κι' πίσω άπ' τόν όποιο ή Ζασέντα μπόρουσε ν' άκούη και να βλέπη τά πάντα.

“Ο Πεϋρόλ έριξε κι' έχασε... “Αδιάφορος, έριξε κρασί, τσούγκρισε τώ ποτηρι του με τών άλλων, ήπιε μιά ρουφητιά κι' άπλώσε μπροστά του μιά γούφτα άκόμα χρυσά νομίσματα.

Οι λαθρέμποροι σπράγχταν με τώ γόνατο κάτω άπ' τώ τραπέζι κι' έκλεισαν τώ μάτι μεταξύ τους. “Αν συναντούσαν τόν Πεϋρόλ έξω άπ' τώ πανδοχείο, θά ήταν μιά πρώτης τάξεως λεία.

“Ο έπιστάτης τού Γκονζάνγκα έχασε έξη φορές στη σειρά, χωρίς να δείξη τήν παραμικρή συγκίνησι. “Εξακολουθούσε να πίνη και να κερνά τούς συντρόφους του, οι όποιοι είχαν μιρομεθύσει.

Τέλος ή Πεϋρόλ τούς έγενψε με σημασία κι' όλοι άμέσως άπλώσαν τώ κεφάλι τους προς αυτόν.

—Κύριοι, τούς ειπε τότε οιγανά, θά ήθελα άπό σας τή ζωή ενός άνθρώπου.

“Όλοι στη στιγμή έβεραν τά γέρια τους στα ζουνάρια τους, κάτω άπ' τά όποια κρυβόντουσαν ή ναθάγιες τους.

—Πού και πότε; ρώτησε κάποιος πού φαινόταν άρχηγός τής σπείρας.

—Στό πέραςμα τού Πάνκορμπο, δταν ή άνθρωπος αυτός θά φτάση εκεί...

—Και τότε θά φτάση;...

—Σέ μιά μέρα ίσως, σε δυό τώ πολύ... Μά, πρέπει άπό αύριο τώ πρωί να έρσικώσατε και να τόν πεοιμήνετε...

—Θά φτάση μόνος;

—Θά είνε με άλλους δυό... ίσως με τρεις... “Εγώ όμως δέν πληρώνω παρά τώ θάνατο τού άνθρώπου αυτού και τόν πληρώνω πολύ ακριβά...

—Πόσα;

—Θά σας δώσω προκαταβολικά ένα ποσό δεκαπλάσιο άπ' αυτό πού σας άφησα να μού κερδίσετε πού όλιγού... Κι' δταν θά τόν ακούσατε και θά μού φέρετε τή άποδείξεισι τού θανάτου του, θά σας δώσω άλλα τόσα...

Τά μάτια τών “Ισπανών λαθρεμπόρων έλαμψαν.

—Συμφωνία κλεισμένη! ειπε ή άρχηγός τους. Μά ποιάς είνε αυτός ή άνθρωπος;

—Όνομάζεται ίπότης “Ερρίκος ντε Λαγκαρντέρ, άπάντησε ή Πεϋρόλ. Είνε τριανταγοτά γρώνων περιπού, μά φαίνεται σάν έικσι. Είνε ώρασίος, όσο δέν φατάζεστε και τώ σαθί πού είνε ένα άπό τά πιό τρομερά της Γαλλίας.

—Πάντως, θά είνε λιγώτερο τρομερό, άπό τίς ναθάγιες μας, ειπε ή άρχηγός τών λαθρεμπόρων. Αυτές κάνουν τή δουλειά τους άθύρθητα κι' έκείνοι πού σφώρισαν κάτω δέν σκώθησαν ποτέ για να τώ πούν...

—Είσαστε ιονάγια πέιντε, παρτήρησε ή Πεϋρόλ. Χρειάζονται κι' άλλοι.

—Ο Περζ ή Ναθαρέζος, ή άρχηγός τών λαθρεμπόρων. Αυτοί, όπως μας είπνε, είνε τέσσερες.

—Ίσως είνε και τρεις τών διέκοψε ή Πεϋρόλ. “Ώστόσο έπιμένω σ' αυτό πού ειπα, γιατί ένας μονάχα άπ' αυτους αξίζει δέκα για σας.

Οι λαθρέμποροι κυττάχτηκαν μεταξύ τους με δυσπιστία.

—Έχεις άλλους άντρες διαθέσιμους; ρώτησε ή Πεϋρόλ.

“Ο Περζ έψωσε τούς δλους του κι' άπάντησε:

—Έδώ πενήτα αύριο, άν θέλω...

—Ε λοιπόν, πρέπει να τούς έχη! Κι' ή διάβολος να βάλη τώ γέρι του να μην τήν πάθετε...

—Πενήτα έναντίον τεσσάρων!... Μά αυτό είνε δολοφονία! ειπε περιφρονητικά ή Περζ.

—Είπα πενήτα! Ξαναείπε ψυχρά ή Πεϋρόλ. Και έπιμένω! Πρέπει νάχη πενήτα άνθρώπους πού δέν φοβούνται τώ θάνατο!

—Μά τώ Χριστό τής Βεργκάσας! φώναζε ή Περζ. Με τώ διάβολο λοιπόν τόν ίδιο θά τά θάλοουμε...

—Ναι, είνε ή διάβολος ή ίδιος αυτός ή Λαγκαρντέρ!... Θά τόν δητε και θά φοβηθίτε!...

Οι λαθρέμποροι διαμαρτυρήτηκαν όλοι άκούγοντας αυτή τή φράσι.

—Εμεις δέν φοβόμαστε ούτε αυτόν, ούτε κανένα! άπάντησε ή άρχηγός τους. Στό πέραςμα τού Πάνκορμπο μάάλιστα θά μπορούσαμε να στατατήσουμε μιά δλοκλήρη στρατιά!... Μά δέν σκεπτήκετε ένα πράγμα, έκλαμπρότατε...

—Τί;

—“Ότι δέν μπορείτε να πληρώσατε με τώ ίδιο ποσό και τούς πέιντε και τούς πενήτα...

—“Έχεις δίκη! ειπε ή Πεϋρόλ. Τριπλασιάζω τώ ποσόν!... Και

Μιά θαθείά μελαγχολία ήταν άπουσιόμενη στο πρόσωπό της...

θά τὸ πενταπλασίωσω ἴσως, ὅταν μοῦ φέρετε τὸ σπαθὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴ Σαραγκόσσα.

VI

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΧΤΩ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ Ζασέντα, μὲ τὸ αὐτὸ ντυμένον στὸ φεγγίτη, δὲν εἶχε χάσει οὐτε μιά λέξι ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ αὐτὴ συμφωνία, καὶ σκεφτόταν ὅτι ἡ ἱστορία, ποῦ εἶχε διηγηθῆ ὁ Πεῦρόλ κατὰ τὴν ἀφιξί του στὸ Πανδοχεῖο, δὲν εἶχε καμμιά σχέσι μὲ τὴν ἀνάνθη συνωμοσία ποῦ ἐξέφαινε τώρα.

Ἡ Ζασέντα ἤξερε πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὸν ἐπιστάτη τοῦ Γκοντζάγκας τὴν πρώτη φορά, ποῦ αὐτὸς εἶχε πάει στὸ Πανδοχεῖο, ἐκεῖνη ἦταν ἀκόμα μικρὴ καὶ, ἐπειδὴ λόγω τῆς ἡλικίας τῆς δὲν τοῦ προκαλοῦσε τὴ δυσπιστία, τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ μιλήσῃ γιὰ ἕνα μικρὸ κορίτσι, τοῦ ὁποῖο ἡ ἀπαγωγή εἶχε ἀποτύχει στὰ περιγύρια τοῦ Βενάσκ.

Συνθηματικὰ μὲ μὴ βαδίζῃ τυφλά, ἡ Ζασέντα συνεδύαε στὸ μυαλό τῆς τὶς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος καὶ τὰ σύγχρονα γεγονότα, καὶ δὲν ἄργησε νὰ δῆ κάποια σχέσι μεταξὺ τοῦ μικροῦ κοριτσιού, ποῦ εἶχαν ἐπιχειρήσει ν' ἀπαγάγουν ἄλλοτε, καὶ τῆς μιάς ἀπὸ τὶς νέες, ποῦ ἦσαν τώρα στὸ πανδοχεῖο τῆς, ἴσως ἐκείνης ποῦ φοροῦσε τουαλέττα ὑψηρὴ καὶ ποῦ φαίνονταν τόσο θλιμμένη... Γιὰ ποῖο λόγο ἡ δὴ αὐτὴς νέες δὲν ἦσαν ἐλευθέρους;... Γιὰ ποῖο λόγο, ὁ Πεῦρόλ τῆς εἶχε συστήσει νὰ μὴν τ' ἀφήσῃ νὰ βγοῦν οὐτε ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, οὐτε κἀν ἀπ' τὸ δωμάτιό τους;

«Ὅσο γιὰ τὸν Λαγκαρντέρ, γιὰ τὸν ὁποῖο τόσος λόγος εἶχε γίνῃ ἄλλοτε, ἤξερε τώρα τί ἤθελαν νὰ τοῦ κάνουν. Ἦταν τίμια γυναικὰ καὶ ὅσα εἶχε ἀκούσει πρὸ ὀλίγου, τὴν ἔκαναν ν' ἀγανακτῆ. Ἐνοίωθε μιά ἀπέραντη περιφρόνησι πρὸς τὸν Πεῦρόλ, ἡ ὁποία εἶχε πληρῶσι πενήτα ἀνθρώπους, γιὰ νὰ δολοφονήσουν ἕναν μόνον.

Ἐτοί ὁ Πεῦρόλ, ποῦ νόμιζε πὼς εἶνε βοή σ' αὐτὴ τὴν σύμμοχον, εἶχε κάνει ἐν ἀγνοίᾳ του μιά ἐχθρὰ ἀδυσώπητη...»

Ἡ Ζασέντα ἀναγκάστηκε γιὰ μιά στιγμὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν παρακολούθησί τῆς, γιὰ νὰ πάη κρασί στοὺς φίλους τοῦ Γκοντζάγκας οἱ ὁποῖοι, μεθυσμένοι περὶ τὴν ἀναξυτοῦσαν.

Μόλις ἡ ὄρασι Βασκέζα παρουσιάστηκε, ὁ Μοντωμπέρ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ἐκάθισε στὰ νόνατά του. Μὰ μ' ἕνα πηδῆμα, ἡ Ζασέντα σηκώθηκε ἐξορυσμένη καὶ ἄπειλησε τὸ νεαρὸ εὐπατρίδην πὼς θὰ τὸν ραπίσῃ.

«Ὅλοι φώναζαν «μπράβο!» κ' ὁ Μοντωμπέρ δὲν τόλμησε περὶ νὰ ἐπαλαστή τὸ τόλμημά του.

Ξαναγυρίζοντας τότε στὴν κουζίνα τῆς, ἡ ξενοδόχα εἶδε ἀπὸ τὸ φεγγίτη τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Περέζ νὰ μοιράζονται τὸ χρυσάφι καὶ νὰ σηκώνονται γιὰ νὰ φύγουν.

«Λοιπὸν σύμφωνοι! τοὺς ἔλεγε ὁ Πεῦρόλ. Νὰ εἰσάσете ἀκριβὸς στὴ θέσι σας κ' ἄμα σκοτώσετε τὸ Λαγκαρντέρ, θὰ πάρете ἄλλα τόσα!...»

Ἡ σάλλα ἀδείασε κ' ὁ Πεῦρόλ ξαναγύρισε κοντὰ στὸν Γκοντζάγκα καὶ στοὺς φίλους του. Πλησίασε τότε τὸν κύριό του καὶ τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτὴν:

«Ὁ Λαγκαρντέρ δὲν θὰ μῆνι στὴν Ἰσπανία! Θάφήσῃ τὰ κόκαλά του στὸ πέραςμα τοῦ Πάνκορμπο.

Ὁ Γκοντζάγκας δὲν τοῦ ἀπάντησε, μὰ γύρισε πρὸς τὴ Ζασέντα καὶ τῆς εἶπε:

«Κλείτε τὶς πόρτες! Κανεὶς ἄς μὴ μᾶς ἀνησυχῆσει... Αὐτοὶ οἱ κύριοι κ' ἐγὼ δὲν θὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε, γιὰτὶ ἔχουμε κέφι νὰ γελᾶσομε... Γι' αὐτὸ, πῆγαινε νὰ πῆς στίς δύο κυρίες ἐπάνω νὰ μὴ ἀνησυχῆσουν ἀπὸ τὸ θόρυβον ποῦ μποροῦν ν' ἀκούσουν...»

—Αὐτὲς ἡ δύο κυρίες ἔθχουν πλαιγιάσει γιὰ ἄλλο, ἀπάντησε ἡ Ζασέντα. Πᾶν νὰ βεβαιωθῶ!... Ἐξ ἄλλου, δὲν μποροῦν ν' ἀκούσουν τίποτε, ὅσοι θόρυβος κ' ἂν γίνετα ἐδῶ... Πίνετε, κύριοι! Σὲ μὴ στιγμῆ, εἶμαι πάλι ἐδῶ.

Ἡ Ζασέντα, ἄφοῦ ἔστειλε τὸν ἀδελφὸ τῆς καὶ τὶς ὑπηρετρίες νὰ πλαιγιάσουν, ἀνέθηκε ἑσπερος-ἑσπερος τὶς σκάλες, ποῦ ᾤδηγοσαν ἀπὸ δωμάτιον τὸν δύο κοριτσιῶν.

Χτύπησε τὴν πόρτα κ' ἡ ντόνα Κρούζ ἔβρεξε καὶ τῆς ἔνοιε. Ἡ Αὐγὴ ἦταν γονατισμένη μπρὸς σ' ἕναν Ἐσταυρωμένον καὶ προσευχόταν.

Ἡ Ζασέντα τὴν κῦταζε μιά στιγμῆ, ἔπειτα τὴν πλησίασε καὶ ἀγγιζόντας τῆς στὸν ὄμο, τῆ ρώτησε:

—Ἐγετε ξαναπάει στὴν Ἰσπανία;

—Μάλιστα κυρία. Ἐγὼ καθῆσαι πολὺ καιρὸ σ' αὐτὴ τὴ χώρα.

—Στὴν παιδικὴ σας ἡλικία, δὲν εἰσάσете μιά μέρα σ' ἕνα παν-

δοχεῖο, στὰ περιγύρια τοῦ Βενάσκ, ἀπ' ὅπου θέλησαν νὰ σᾶς ἀπαγάγουν;

Ἡ Αὐγὴ ντὲ Νεθέερ σήκωσε τὸ ἀγγελικό τῆς μέτωπον καὶ ρώτησε μὲ ἀπορία:

—Ποῖος σᾶς τὸ εἶπε αὐτὸ;

—Τὶ σᾶς ἐνδιάφερε; ἀπάντησε, χαμογελῶντας μὲ γλυκύτητα ἡ Βασκέζα. Ἀπαντήστε μου μὲ εὐλικρίνεια: Γνωρίζετε τὸν ἱππότη Ἐρρίκο ντὲ Λαγκαρντέρ;

Ἡ Αὐγὴ ἀναρρόθηκε κατάγλωμη καὶ κλονιζομένη.

—Ναί, ἀπάντησε. Εἶνε ὁ μνηστὴρ μου καὶ θὰ γίνῃ σύζυγός μου.

—Ποῖα εἶσете λοιπὸν καὶ γιὰτὶ αὐτὲς ἡ ἐρωτήσεις; ρώτησε μὲ τὴ σειρά τῆς ἡ ντόνα Κρούζ.

Ἡ Ζασέντα ἔκανε πὼς δὲν τὴν ἄκουσε. Πῆρε τὸ χέρι τῆς Αὐγῆς καὶ τὸ φίλησε:

—Ξέρω τώρα ἄρκετὰ, εἶπε. Μὴν κοιμηθῆτε καὶ μείνετε κ' ἡ δὴ ντυμένες... Θὰ ξαναγυρίσω πρὸ ἀργὰ, σὲ δύο, σὲ τρεῖς ὄρες ἴσως, δὲν μπορῶ νὰ ἔξω... Περιμένετε με!... Ἄ! ἀκόμα μιά λέξι: Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ποῦ σᾶς συνουδεύουν;

—Ἀναβροῖι, μὴγκυρία ἡ Ἀταιγγανοπούλα. Εἶμαστε αἰχμᾶλωτὲς τοὺς.

—Ἄ! ναί, εἰν' ἀναβροῖι! ψιθύρισε ἡ ξενοδόχα. Αὐτὸ τὸ ξέρω... Ὅσο γιὰ τ' ἄλλο, τὸ ὑπομαζόμενον...

Ἡ δὴ νέες τῆς πλησίασαν μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα.

—Καὶ τί μπορεῖτε νὰ κάνετε γιὰ μᾶς, κυρία; τῆ ρώτησαν.

—Νὰ σᾶς ἐλευθερώσω, ἢ τουλάχιστον νὰ προσπαθῶ νὰ τὸ κάνω αὐτὸ, εἶπε ἡ Βασκέζα. Ἡ Ζασέντα ἔβλεπε ἀπὸ τὸν ὄμο καὶ μὲ τὸ θάρρος.

Ἡ Αὐγὴ καὶ ἡ Φλώρα τὴν ἀγκάλιασαν.

—Καὶ ἂν δὲν σώσω ἑοᾶς, ἐξακολούθησε ἡ Ζασέντα, αὐτὸν, τὸ Λαγκαρντέρ, θὰ τὸν σώσω!... Ὑπομονὴ λοιπὸν!... Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύεσθε...

Κ' ἐξαφανίστηκε, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά, ἐνῶ ἡ δὴ νέες, ἡ μὰ μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης, ἀναρωτιόντουσαν ἂν ἔπρεπε πραγματικὰ νὰ ἐλπίζουν.

—Μποροῦμε νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα; ρώτησε ἡ Αὐγὴ ντὲ Νεθέερ. Τὶ θὰ συμῆ τάχα ἀπόψε;

—Δὲν ἔξω τίποτε, ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ. Ἡ εὐλικρίνεια εἶνε ζωγραφισμένη στὰ μάτια τῆς. Ἀδελφοῦλα, στὴ θέσι ποῦ βρισκόμαστε δὲν πρέπει ν' ἀνοῦμεθα τὴ βοήθεια κανενός...

—Μὰ ἀκού... Δὲν μᾶς εἶπε πὼς θὰ ὀσῆ τὸν Ἐρρίκο;... Ὅστε κινδυνεύει κ' αὐτὸς!...

—Βέβαια, ἀδελφοῦλα μου... Ὁ Γκοντζάγκας εἶνε πανοῦργος καὶ μπορεῖ νὰ τοῦ ἔχη στήση καμιά παγίδα...

Ἡ Αὐγὴ γονάτισε. ἔνωσε τὰ χέρια τῆς καὶ ψιθύρισε:

—Εὐχαριστῶ, Θεέ μου! Εὐχαριστῶ!

—Γιατὶ εὐχαριστῶτε τὸ Θεό; ρώτησε ἡ Ντόνα Κρούζ, νομίζοντας πὼς ἡ φίλη τῆς εἶχε τρελλαθῆ.

—Γιὰ τὴν εὐχάριστη εἰδηση, ποῦ εὐδόκησε νὰ μοῦ στείλῃ!

—Ποῖα εἶδησι;

—Ὅτι ἡ Ἐρρίκος εἶνε πάντοτε ζωντανὸς καὶ τρομερός. Γιὰ νὰ τὸν φοβοῦνται οἱ ἐχθροὶ μας, σημαίνει ὅτι εἶνε ζωντανός!... Σημαίνει ὅτι βρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη μας.

—Ναί! Ναί, ἀδελφοῦλα μου! φώναξε ἡ ντόνα Κρούζ ἐνθουσιασμένη. Ἐπὶ πλέον, βρήκαμε καὶ φίλους, ποῦ δὲν τοὺς περιμένουμε... Πρέπει νὰ ἐλπίζουμε περισσότερο ἀπὸ ποτέ.

Ἐνωμεταξὺ ἡ Ζασέντα ἡ Βασκέζα εἶχε ξανακατέθει στὴ σάλλα. Ἐνας χεῖμαρρος ἐπευφήμιζεν τὴν ὑποβήτικη.

—Ζήτω ἡ πρὸ χέριας τῶν γυναικῶν! φώναζαν ὅλοι, ποῦ ἦσαν περὶ μεθυσμένοι.

Κ' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Γκοντζάγκας ἦταν στὸ κέφι. Μὰ, περιεργο!... Τὸ κρασί τοῦ εἶχε φέρει τὴν τελευταία φορά ἡ Βασκέζα, τὸν ἔκανε κ' αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ νοιώθῃ νὰ τοῦ σφιγγῇ τὸ μέτωπον ἕνας σιδερένιος κλοιός.

Οἱ φίλοι τοῦ Γκοντζάγκας, ἔβρισχαν τώρα ἀπληστες ματιές στὴ Ζασέντα:

—Τὶ ὡμορφὴ ποῦ εἶνε! φώναξε ὁ Νοσέ. Νὰ τὴν βάλουμε ἀπᾶνω στὸ τραπέζι καὶ νὰ τὴν παίζουμε στὰ ζάρια μεταξὺ μας...

Κ' ἀπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸν κοραζῆ, ζητώντας τὸ ἐνοιγμα τοῦ κοραζῆ. Μὰ μιά γενναία γροθιά τῆς Ζασέντας, τὸν ἔκανε νὰ τραθηχτῆ ἕνα βῆμα πίσω...

(Ἀκολουθεῖ)

